

İslamcılara Abdülhamid dersleri

10 Eylül Salı 2019 20:35

Son yıllarda Sultan II. Abdülhamid konusunda bir çam devirme muhabbetidir, sürüp gidiyor. Bu en çok da iktidarın bir kısım sembolik seçkinlerine nasip oldu.

Son yıllarda Sultan II. Abdülhamid konusunda bir çam devirme muhabbetidir, sürüp gidiyor. Bu en çok da iktidarın bir kısım sembolik seçkinlerine nasip oldu.

Sayın Cumhurbaşkanı bile Yıldız Sarayı'ndaki bir etkinlikte; "Gençler biliyorsunuz, içinde bulunduğumuz bu sarayda Abdülhamit'in hal fermanı hazırlanmış ve o fermanla idam edilmiştir." diyerek bu çembere dâhil olmuştu. Oysa Sultan II Abdülhamid'in eceli ile öldüğü sıradan bir bilgiydi.

Son olarak en büyük çamlardan birini iktidarın ağır toplarından Burhan Kuzu devirdi. Kuzu, yaptığı bir paylaşımında aynen şöyle demişti:

"Sultan II. Abdülhamid Han tahttan uzaklaştırılınca, bir gazeteci Mithat Paşa'ya sormuş: Paşam istediğiniz oldu, şimdi ülke için projeniz nedir? Paşa 'Biz sadece Abdülhamid'i yıkmaya odaklandık, sonrası ne olur düşünmedik' demiş. Ne oldu? İmparatorluk çöktü. Tek hedef Erdoğan. Sonra?"

Oysa Sultan II. Abdülhamid, 1908 yılında tahttan indirilmişti. Tanzimat döneminin önde gelen politikacılarından Mithat Paşa ise 1884'te, Suudi Arabistan'ın Taif kentinde sürgünde iken öldürülmüştü. İşin ilginç yanı Sayın Kuzu'nun bir anayasa

profesörü, hedefine koyduğu Mithat Paşa'nın da yine Osmanlı'nın ilk anayasası olan Kanun-i Esasi'yi hazırlayan ana aktörlerden biri olmasıdır.

Bu kadar yere göğe sığdırılmayan, sıfatına "Ulu Hakan" ve "Cennetmekân" eklenen bir padişahın eceliyle öldüğünü dahi bilmemek veya ilgisiz kişilerin devirdiğini zannetmek nasıl bir önemsemedir? **CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun çıkıp da; "Atatürk, padişahın hal fermanı ile Samsun'da idam edildi." dediğini bir düşünelim!**

Peki, hakkında derinlemesine bir yana, sadece sıradan bilgilere dahi sahip olunmadan onu rol model almak nasıl izah edilebilir? İnanç ve yaşam tarzı dersiniz, o da mümkün değil. Sultan II. Abdülhamid kahvesinin yanında sigarasını eksik etmeyen, saraydaki özel tiyatrosunda temsil verdiren, piyano dinleyip çocuklarını da teşvik eden, yemeklerde altın çatal kaşık kullanan ve annesinden kalan altın tuzluksuz sofraya oturmayan, ilk rakı ve bira fabrikası onun döneminde açılan ve kendisi rom içen bir padişahtır.

Bunlar birçok kaynakta ittifakla yer alır. Nitekim torunu Osman Ertuğrul bir röportajında; "*Dedem rom içerdi, babama söylerdi, bak ben bunu içiyorum, çünkü bu yasak değil, Kuran'a bak, orada şarap diyor, şekerden yapılanın bahsi geçmiyor derdi*" ifadelerini kullanmıştı. Ne diyelim, afiyet olsun!

Buradan çıkan sonuç şu: Sultan II. Abdülhamid hayatta olsaydı, o günkü yaşam tarzını göz önünde bulundurduğumuzda, herhalde günümüz muhafazakârlarının birçoğunu belki de sopayla kovalardı. Zira yaklaşık yüz yıl önce yaşamış piyano sevdalısı bir sultandan bahsediyoruz. Bütün kaynaklar Abdülhamid'in muhafazakâr olduğunu söylese de bugünkü şekliyle bir muhafazakârlık olmadığı gün gibi ortadadır.

Bir de, Atatürk'ün içkisine takılıp üstelik halife unvanına da sahip bir kısım Osmanlı padişahlarının içkisini dahi görmezden gelmek nasıl bir bakış açısidir? Oysa aradaki tek fark Atatürk'ün açıktan içmesi, diğerlerinin ise bu işi kapalı kapılar ardında halletmesidir. Bu, içkisini gizli içen bir kısım padişahların halk korkusunu Allah korkusunun üstünde tutmasından başka bir anlama gelmez. Oysa Atatürk'ün halktan yana bir korkusu olmadığından böyle bir korku yarıştırması söz konusu olmamıştır.

ÖRNEK ALINACAK BİR DÖNEMDEN ÖTE DERS ÇIKARILACAK BİR SÜREÇ

Bireysel yaşam biçimi olmadığına göre Sultan II. Abdülhamit ile bu kesim arasındaki ortak yan nedir? **Tek akla gelen şey, sadece günü kurtarmaya yönelik bir yönetim anlayışıdır.** Zira bu doğrultuda tam tamına 33 yıllık bir iktidar söz konusudur. Ama nasıl bir iktidar?

Sultan II. Abdülhamid tahta geçmeden önce Mithat Paşa'ya verdiği taahhüt uyarınca 1876 yılında ilk Osmanlı anayasası olan Kanun-ı Esasi'yi ilan etmiş, bu esas üzerine Meclis-i Mebusan ve Ayan Meclisi üyelerinden oluşan ilk meclis 19 Mart 1877'de açılmıştır. Amaç padişah ile meclisin ülkeyi birlikte yönetmesidir. Bu da yargı bağımsızlığı ve temel hakların güvence altına alınmasını ifade eder. Buna rağmen, egemenliğin esas kaynağı yine padişah olmuştur. Zira Abdülhamit, meclisi 1878'de tatil etmiş ve devam eden 30 yıl boyunca meclisi bir daha toplantıya çağırılmamıştır. Akabinde kendisini iktidara taşıyanlardan biri olan Mithat Paşa'yı 1881 yılında sürgüne göndermiştir. Sürgüne gönderilen Mithat Paşa ise bizatihi muhafızları tarafından boğazlanmak suretiyle öldürülmüştür.

Tüm bunların nedeninin "Çırağan Vakası" olduğu söylenir. Sultan Abdülhamid bu olay nedeniyle sürekli bir şekilde tahttan indirilme, sürgün edilme ve öldürülme korkusu ile hareket etmiştir. Bu yüzden de adeta kendisini yüksek duvarlarla çevrili Yıldız Sarayı'na hapsetmiştir. Çünkü diğer padişahların kullanmış olduğu lüks içerisindeki Dolmabahçe Sarayı ona pek güven vermemiştir. Bununla da yetinmemiş, kurmuş olduğu istihbarat ağı ve tavan yapan jurnalcilik o döneme damgasını vurmuştur. Bütün devlet kurumlarını Yıldız'da toplaması, kurmuş olduğu Yıldız Hafiyeye Teşkilatı uzun süren iktidarının nüvesini oluşturmuştur. Bu teşkilat, memurundan sadrazamına padişaha jurnallikle ünlenmiştir.

Bu yönetim tarzı 33 yıl gibi bir süre devam etmiş olsa da, çöküşü engelleyememiştir. Oysa padişah tarafından askıya alınmış olan anayasa ve meclis işlevsel kalsaydı belki de böyle bir son yaşanmayacaktı.

Bugün geldiğimiz noktada, bilinçaltına yerleştirilen garip bir beka anlayışı ile adeta bu dönemi çağrıştıran bir iktidar mücadelesine tanık oluyoruz. **Bu yüzden de "temel hak ve hürriyetler", "kanun önünde eşitlik" gibi her biri birer evrensel hukuk ilkesi olan bir takım kavramlar bir sui generis (kendine özgü) bir beka gerekçesiyle ötelenmiş durumdadır.**

Bunun örneklerine her gün bir yenisi ekleniyor. Son örnek Canan Kaftancıoğlu olayı. Hakkındaki soruşturma ve devamındaki mahkeme aşaması, şekli açıdan hukuka uygun görünse de Anayasanın 10. maddesindeki "kanun önünde eşitlik" ilkesi ile bağdaşmamıştır. Zira çözüm sürecinde PKK'nın lideri Abdullah Öcalan'la ilgili yazılıp çizilenler veya FETÖ'nün iktidar destekli zirve yaptığı dönemde Fetullah Gülen'le ilgili yapılan övgüleri nereye koyacağız? Eğer "17/ 25 Aralık bir milattır." yahut "Çözüm sürecindeki söylemlerin neresi suç?" dersiniz bu, **kafanızdan bir zamanaşımı uydurmuş ve kendinizi kanun yerine koymuşunuz demektir.** Kısacası kendi adamlarınızın söylemlerini suç saymayıp muhaliflerinizin her eylemini suç odaklı olarak düşünürseniz, verilecek her kararın siyasi olduğunu bizatihi tarihe siz şerh düşmüş olursunuz.

Bu uğurda kurumsal devlet hafızasının silinmesi girişimleri ise ayrı bir konu. 15 Temmuz girişiminin ardından çıkarılan bir takım KHK'larla GATA ve Askeri Liselerin kapatılması, ordunun kurumsallaşmış bir terfi sisteminin hallaç pamuğu gibi

savrulması, hâkim ve savcı alımlarındaki garabet bu örneklerden sadece bir kaçıdır. Oysa Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy ve Askeri Casusluk gibi bir takım kumpas davaları 15 Temmuz girişiminin adeta habercisiydi. Burada herhangi bir sorumluluk hissetmeyenlerin, bütün suçu bu köklü kurumlara yüklemesi nasıl bir devlet aklıdır?

Bir iktidar, bir vesileyle 17 değil 27 yıl da sürebilir. Ancak sürdürülen yılların niceliğinden (sayısından) çok niteliğine (kalitesine) bakmak gerekir. Bu yüzden, Sultan II. Abdülhamid'in 33 yıllık iktidar mücadelesi örnek alınacak bir dönemden öte ders çıkarılacak bir süreç olmalıdır.

Ramazan Bulut

Odatv.com

abdülhamid

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

App Store'dan
İndirin

Google Play
'DEN ALIN